

Betragtning, for velbegrunder, saa glæder jeg mig dog over det velvillige og forsønlige Sindelag, som han derved har lagt for Dagen. Jeg troer, at han i den Henseende har anvendt denne sin Forsønlighed paa et Sted, hvor den ikke uden Fare kunde anvendes, og hvor der heller ikke var noget synderligt Krav paa, at den skulde anvendes; men dersom dette Sindelag, der baade fra hans og Hveres Side er lagt for Dagen, gaaer over til den Forsamling, som i sin Tid bringes istand, saa kunde det ikke andet end være meget ønskeligt. Jeg har imidlertid, uagtet jeg saaledes paa en Maade har taget Ordet for det 3die Mindretals Forslag, dog ingenlunde fundet mig besøiet til paa Regjeringens Vegne at erklære mig derfor. Jeg maa ogsaa bemærke, at dette Forslag har den Ulempe, at man dog er i en betydelig Usikkerhed om, hvorvidt det Hele vil lykkes, naar den 3die Rigsdag kommer sammen. Man har ingen anden Betyggelse for, at det da vilde komme istand, end den, som ligger i de almindelige Betragtninger, som den ærede Repræsentant for dette Forslag har fremsat. Disse finder jeg vistnok at være meget betydelige; men hvorvidt man baade fra den ene og anden Side vil fuldkomment stole derpaa, det er Noget, jeg ikke tør bedømme. Den Tillid til, at man da skulde komme til en lykkelig Udgang, hviler paa Opfatningen af Betragtninger over Forholdenes Magt og den Stilling, hvori saavel Rigsdag som Regjering vilde befinde sig til den Tid. Om man fra begge Sider vil have en saadan Tillid, at man kan gjøre den til Udgangspunkt for en Overenskomst, tør jeg for Diebliffet ikke sige. Det forekommer mig iøvrigt, at der og uden nogen saadan Betingelse vilde være Meget, som kunde tiltraade Forsamlingen at gaae ind paa de Forandringer i Grundloven, hvorom der her er Spørgsmaal.

Naar man har talt om, at det er en unaturlig og ubegrundet Tillid, som Regjeringen ønsker eller endogsaa fordrer, idet den vil, at man uden nogen saadan Betingelse skal gaae ind paa det foreliggende Forslag, saa maa jeg dog herved bemærke, at der her virkelig findes betydelige Garantier, ikke i de Forestillinger, som man har om denne eller hiin Minister,

men i Sagens egen Natur. Det maa dog være Regjeringen om at gjøre, at faae denne spændte og lammende Tilstand, hvori vi nu befinde os, hævet, og den kan naturligvis ikke tænke paa at kunne naae det, undtagen ved en fælles Forsætning, som i sig optager Rettigheder, som være tilføjede Folket med den i 1849 udkomne Grundlov, forsaavidt disse passe sig til de Forhold, som opstaae ved Fællesforsætningen. Der er jo vistnok visse Rettigheder, hvorom man kan gjøre en sikker Regning paa, at de i sin Tid vilde blive optagne, og en Udtalelse derom fra Regjeringens Side kan maaffee ogsaa ventes paa et tilkommende Trin af Sagen.

Jeg skal ikke gaae meget ind paa de Uttringer, som ere fremsatte angaaende det nærværende Ministerium og enkelte af de nærværende Ministre. Det forekommer mig, at den overveiende Deel af Thinget, de, der meest synes at have den almindelige Stemning for sig, have holdt saadanne tilbage, men jeg troer dog ogsaa, at en stor Deel af disse Uttringer ere aldeles ubesøiede. Jeg skal blot udtale mig om, hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 3die Valgkreds (Varfod) har udtalt med Hensyn til mig. Han mener, at der paa Grund af mine tidligere Udtalelser ikke kunde være nogen Forhaabning om, at jeg vilde gaae ind paa en Fællesforsætning, der nogenlunde vilde betrygge Folkets Rettigheder. Jeg troer dog, at baade min Adfærd i mine Embeder og alle mine øvrige offentlige Handlinger netop vidne om, at jeg altid har agtet Enhvers Frihed og Ret, og naar jeg ikke har fundet mig tilbøielig til at gaae ind paa adskillige Forslag, hvorfor der i en vis Periode var fremfaldt i det Mindste en tilfyneladende stor Stemning, saa var det, fordi jeg troede, at man, ved for meget at gaae ind derpaa, vilde berede Staten Farer. Det var min Overbeviisning, at det i et saa sammensat Monarchie, som det danske var, der bestod af forskjellige Nationaliteter, der havde en meget forskjellig historisk Udvikling og forskjellige Lovs-Indretninger, vilde være meget vanskeligt at tilveiebringe en Fællesforsætning, som virkelig kunde bringe Ro i Gemytterne. Naar derhos den ærede Taler har sagt, at jeg efter mine tidligere Udtalelser ikke engang kunde